

поставяйки го за образецъ на благодетель „предъ всички бж-дащи поколѣния,“ подобно на Зосима и Каплани.

Все по сщия начинъ Селимински се обръща за съдействию и къмъ д-ръ Петъръ Беронъ, възпитаникъ на Антонъ Иванова. Нему той се обажда за първи пжтъ едва въ 1843 г. Като описва сполетѣлото го нещастие, той дава изразъ на „убийствената скръбъ“, обзела го при мисълта, че нѣма необходимитѣ срѣдства, за да продължи още поне две години медицинската си наука въ Парижъ. Но Селимински би предпочелъ по-скоро да изостави досегашнитѣ си занятия и да се възвърне безъ правото на лѣкаръ, отколкото да бжде дилетантъ и „безсвъѣстенъ търгувачъ съ най-скжпото на човѣка, живота.“ Молейки д-ръ Берона за единъ заемъ, който щѣлъ да възвърне до пара, Селимински му припомня, какъ тъкмо благодарение на такава помощъ отъ страна на съпругата на Антонъ Иванова самъ Беронъ можалъ да завърши университета. „Пожелайте, прочее, добавя той, и Вие да се покажете къмъ мене втори Антонъ, като за това ще имате заедно съ признателността ми и благодарността, че не пропусчате случая да бждете полезенъ и на злочестата ни родина“.

Но, преди да се обърне къмъ автора на Рибния букваръ, тогава заможенъ лѣкаръ въ Крайова, Селимински — недостатъчно осигуренъ чрезъ помощта на А. Ивановъ — ще се възползува и отъ готовността за услуги на приятеля си Георги Золотовичъ въ Цариградъ. Съ този развитъ и благороденъ калоферець, който върти голѣма търговия и взима живо участие въ българското възраждане, Селимински поддържа най-тѣсна дружба още отъ Кидония. Попадне ли въ материални затруднения, Селимински може да се обърне къмъ него, безъ да се бои отъ отказъ. И че той му е писалъ не веднажъ — било за да сподѣля мислитѣ си по голѣмитѣ въпроси на българското образование и българското национално движение, било за да разкрива личнитѣ си несполуки и злощастия—личи и отъ малкото запазени писма. На 8 априлъ 1844 г. Селимински, като му съобщава, че наскоро ще получи диплома си като докторъ, намира за нужно да изповѣда: „Ти се притича, безъ да ме предизвестишъ, като ми помогна да завърша успѣшно попрището си, и това твое доброволно действие толкова ме задлъжи. . .“ И година и половина по-